

Qanlı yanvar

Yermi batdı, göymü uçdu
Söküləndə qırmızı dan?
Yer kürəsi iki rəngdən yoğrulmuşdu-
Qara ilə qırmızıdan.
Əsrlərin yadigarı –
Sal daşlara qan çiləndi,
Arzulara, ümidlərə,
Yaddaşlara qan çiləndi.

Üfük qara, torpaq qızıl.
Neftimizlə varlanalar
Görün necə qaytardılar haqqımızı...
Döz, ürəyim, döz!

Pəcərəmə gəlib qonan günəş, aydı,
Muğamatın sədaları
Əsrlərin ağısıydı –
Ürəklərə səbr dedi, dözümlə yaydı
Döz, ürəyim, döz!

Dinlədikçə bircə anlıq
Dəhşətləri unudursan.
Sağ ol, mənim muğamatım, -
Ey varlığım, ey həyatım,
Tarixlərin qucağından
Yenə gəlib əllərimdən sən tutursan.
Döz, ürəyim, döz!

Oğul cəsədini tapmayan ana,
İndi də şəhəri ağlar dolanır.
Sanki dərd əlindən gəlib tuğyana
Dünyanın başına dağlar dolanır.
Bir gəlin – körpəsi iman, dini,
Yudu uşaqların ağ köynəyini
Zivəyə sərməkçün eyvana çıxdı,
Tuşlandı gəlinə qatil gülləsi.
Evdə haray çəkdi körpənin səsi,
Yerə mərcan-mərcan al qanlar axdı.
Ölümə mərdanə getdi cavanlar-
Qızardı göy rəngi asimanın da.
Əgər bir məcrayla axsaydı qanlar

Xəzər yaranardı Xəzər yanında.

İnsan iradəsi dəmir olsa da,
Zirehli tanklara neylər dünyada?

Gör necə bənzərdir- biz bunu gördük –
Qara əməllərə qara gecədir.
Düşmənlər gəlsəydi sinə gərərdik
Bəs dost dediyin nə, bu qırğın nədir?
Matəmə boyanmış doğma evim var,
Kədərим sonsuzdur, səbrim möhtəşəm.
Mənim silahım yox, tək qəzəbim var
Güllə bir yol atar, qəzəb həmişə!
Neçə-neçə cavanların toy gecəsi,
Dönüb oldu vay gecəsi.

Qara geymiş anaların
Yaş qurudu gözlərində.
Qızıl-qızıl kəcavələr
Üzdü şəhər üzərində...

O gün fəda etdi mərdlər baxtını,
İzdiham yarıldı, xiyaban kimi.
Ulduz-qərənfilli insan axını
Düzüldü yer üstünə kəhkəşan kimi,
Sahildə dağlar coşdu, çağladı
Gəmi harayıyla Xəzər ağladı.
Dünyanı çağlayan fəryad səsidir,
Bundan hali edin gedib-gələnini!
Zəlzələ təbiət faciəsidir,
İnsanlar gətirdi bu zəlzələni.
Anaların ahı, mərdlərin qanı
Yerdə qalmayacaq heç zaman, heç vaxt!
Məgər ki, sabahın məğrur insanı
Qatil boğazından yapışmayacaq?!
Qonur hər məzara göyün ulduzu,
Necə ağır olur gecə matəmi...
Kim deyir dünyada şəhidlər susur?!
Şəhidlər dillənir şahidlər kimi!
Ey qanlı yanvar,
Əlində qan var.
Nə qədər torpaq var, göy, asiman var,
Sən elə qanlısan, ey qanlı yanvar.

Nə qədər rica et, nə qədər yalvar,
Səni bağışlamaz el, qanlı yanvar.
Allah, sanki birdən zaman dayandı,
Gördük neçə vəhşi ölümü, Allah.
Al qandan torpaq da od tutdu yandı,
Sən necə götürdün bu zülmü, Allah!
İnsan doğma yurdda sanki qəribdir,
Qanlı fəlakətin susmur fəryadı.
Kim ki, ölümlərə fərman veribdir
Bu gün necə görən o, rahat yatır?
Əgər eşitmirsə o fəryadları,
Güllə səslərini eşitsin barı,
Deyirlər, qaranlıq çökəndə yerə,
Astaca yarılr şəhidlər qəbri.
Sükutla gedirlər onlar evlərə,
Səhər sükutla da dönürlər geri.
Allah, şəhidlərim ölməz, müqəddəs,
Nuru məzar üstə yandıran sənsən!
Sonra da əl tutub dinməz-söyləməz,
Onları evlərə aparən sənsən.
Onlar asta keçir çəndən, dumandan,
Boynuma dolanmır qolları əfsus,
Onlar ki, hər şeyi görür cahanda,
Biz isə görmürük onları, əfsus!
Yenə çıxsın günəş, parlasın ulduz,
Necə tapdalandı ədalət, qanun!
...Ərşə çəkilməşdir bizim yuxumuz,
Siz ana torpaqda rahat uyuyun!
Bizim vicdanımız, qeyrətimiz siz,
İllər ötüşsə də dünyada min-min,
Şəhidlər sizsiniz, şahidlərsə biz,
Rəhmət oxuyuruq sizlərə...

Amin!

20 yanvar – 4 fevral 1990.

Xəzri N. Qanlı Yanvar : şeir // Bakı. - 1990. – 7 fevral. –
S. 3.